

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/ 5^{ην} Νοεμβρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων ὡς θρονική ἐορτή αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἶναι γνωστός εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Θεοτόκου καὶ ἀδελφός τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀνέθεσε τὴν διαποίμανσιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Συμφώνως πρὸς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἦτο ὁ Πρόεδρος τῆς πρώτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 49 μ.Χ. Εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ὁμολογῆσας τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστόν καὶ κρημνισθεὶς διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ὡς Ἱερομάρτυς τιμώμενος.

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐτίμησεν αὐτόν εἰς τὸν παρὰ τό Κεντρικόν Μοναστήριον ἱερόν Ναόν αὐτοῦ δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, τῶν ὁποίων προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος, οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαράλαμπος Μπαντούρ καὶ ὁ π. Χάντερ / Γεώργιος Μπαράμκη, ἄλλοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μάρκος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Εὐλόγιος, παρουσία τοῦ ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καὶ ἐν προσευχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐνοριτῶν τοῦ ναοῦ καὶ ἐκ προσκυνητῶν.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί καὶ ἀραβιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Δίκαιοι δέ κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν, (Ψαλμ. 36,29-30), λέγει ὁ ὑμνωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ αὐτοῦ ναῷ, ἵνα ἀναπέμψωμεν θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀναιμάκτου εὐχαριστίας τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ μεγάλῳ καὶ θαυμάσιῳ ποιοῦντι τοῖς ἁγίοις καὶ δικαίοις αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη ὄργανον τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί τοῦτο διότι πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ἐγένετο παρ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χειροτονηθείς, καί πρῶτος τήν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καί ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ταύτην διδαχθείς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀπόστολος τῶν ἔθνων θεῖος Παῦλος ἀποκαλεῖ τόν δίκαιον Ἰάκωβον «στῦλον» (Γαλάτ. 2,9) τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δέ Καθολική αὐτοῦ ἐπιστολή ἐμφανίζει αὐτόν ὡς «διδάσκαλον» μεγάλου προσωπικοῦ κύρους μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν του. Προσέλαβε τήν ὀνομασίαν «Ἀδελφóθεος», διότι μετά τῶν ἄλλων νομιζομένων ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο υἱός τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ ἐκ γυναικός, μετά τῆς ὁποίας εἶχε συζευχθῇ οὗτος πρίν ἢ μνηστευθῇ τήν ἀειπάρθενον Μαρίαν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ. Ἐνεκεν τῆς ὑπερβολικῆς ἀσκήσεως εἶχεν ἀπεσκληρυμμένα «τά γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου», διότι συνεχῶς προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ θεῷ καί αἰτούμενος ἄφεσιν τῷ λαῷ». Διά δέ τήν ὑπερβολήν καί τόν ζῆλον τῆς δικαιοσύνης, τουτέστιν τῆς πίστεως εἰς τόν θεόν καί τῶν ἔργων τῶν ἀγαθῶν, ἐκαλεῖτο «ὁ Δίκαιος». «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγει τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχη; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν»; (Ἰακώβ. 2,14), κηρύττει ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ Ἐπιστολῇ, ἐπικαλούμενος ὡς παράδειγμα τήν σχέσιν σώματος καί ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, λέγων: «Ὡσπερ γάρ τό σῶμα χωρίς πνεύματος νεκρόν ἐστιν, οὕτω καί ἡ πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι», (Ἰακ. 2,26).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πίστις, ἡ στερουμένη τῶν ἔργων, εἶναι ἀργή καί νεκρά, ὅχι μόνον διότι εἶναι κενή ἀπό τάς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν τήν ὑπαρξιν πνευματικῆς ζωῆς παρά τῷ πιστεύοντι, ἀλλά καί διότι δέν δύναται νά ἐνεργήσῃ τήν σωτηρίαν· εἶναι ἀδύνατον ἡ ἀδιάφορος καί ἀνενέργητος πίστις νά ὀδηγήσῃ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν, ὡς λέγει καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Δικαιοῖ μέν γάρ ἡ πίστις ἡ εἰς Χριστόν καί τῆς τῶν προεπταισμένων ἀπαλλάττει κηλίδος. Εἰ δέ δή τις μετά τοῦτο ράθυμός τε καί ἀναπεπτωκώς εὐρίσκοιτο, πρὸς τε τά σαρκός καί τά τοῦ κόσμου πάθη ἐπιρρεπής, νενέκρωκεν οἶονεῖ πως ἐν ἑαυτῷ τήν πίστιν... παλινδρομήσας μᾶλλον ἐπὶ τήν ἀρχαίαν τοῦ βίου σκαιότητα».

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐκλήθη «Δίκαιος», διότι οὗτος ὅχι μόνον ἐπίστευσεν εἰς τόν ὑπό τῶν προφητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου προκαταγγελθέντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ θεοῦ, ἀλλά ἐγένετο καί κοινωνός τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καί δὴ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ἐξομοιούμενος πρὸς τόν θάνατον Αὐτοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἀλλά μενοῦνγε καί ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι... καί σκύβαλα, ἵνα Χριστόν κερδήσω καί εὐρεθῶ ἐν αὐτῷ μή ἔχων ἐμήν δικαιοσύνην τήν ἐκ νόμου, ἀλλά τήν διὰ πίστεως Χριστοῦ τήν ἐκ θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενοι τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἰ πως καταντήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν», (Φιλιπ. 3, 8-11).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ δικαιοσύνη μας. «θεοῦ ἐστὶν αὕτη δικαιοσύνη· δῶρόν ἐστι αὕτη ὁλόκληρον». Ὁ δέ ἅγιος Ἰάκωβος διδάσκει ὅτι ὁ θεός εἶναι ἡ πηγὴ τῶν τελείων δωρημάτων: «Μή πλανᾷσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγή ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα», (Ἰακ. 1, 16-17).

Ὅντως πρέπει νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ θεός, ὁ Ὑποῖος ἐκάλεσε ἡμᾶς νά γίνωμεν συμμέτοχοι τῆς δικαιοσύνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

είναι αξιόπιστος και τηρεῖ ὅλας τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ ἐμπιστευῇται Αὐτόν ἄνευ τινος δισταγμοῦ, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Παῦλος: «Πιστὸς ὁ θεὸς δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9). Ἡ δὲ πίστις μας εἰς τὸν θεὸν δοκιμάζεται διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ πράξεων ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πίστις γὰρ χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστίν, ὁμοίως καὶ ἔργα χωρὶς πίστεως· ἡ γὰρ ἀληθὴς πίστις διὰ τῶν ἔργων δοκιμάζεται».

Διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰάκωβος συνιστᾷ μακροθυμίαν καὶ ὑπομονήν, ἐπικαλούμενος τὸ παράδειγμα τῆς κακοπαθείας τῶν προφητῶν καὶ τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ἰώβ: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί καὶ μὴ στενάζετε κατ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ κριθῆτε· ἰδοὺ ὁ κριτὴς πρό τῶν θυρῶν ἔστηκεν· ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τούτους προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου· ἰδοὺ μακαρίζομεν τούτους ὑπομένοντας· τὴν ὑπομονὴν Ἰώβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολὺσπλαγχνος ἐστὶν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων».

Οἱ ἀποστολικοὶ οὗτοι καὶ κηρυγματικοὶ λόγοι τοῦ ἁγίου Ἰακώβου μᾶς προτρέπουν νὰ ἀναλογισθῶμεν ἀφ' ενός μὲν τὴν Χριστιανικὴν ἡμῶν πίστιν, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἔνταξίν μας εἰς τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὁ μοναδικὸς καὶ ἀπόλυτος σκοπὸς εἶναι νὰ γίνωμεν κατὰ τὸν ἀπόστολον Πέτρον «θείας κοινωνοὶ φύσεως», (Β' Πέτρου 1,4), δηλαδή ἅγιοι καὶ συμμετέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ βεβαίως ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν διαφθοράν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ἐφάμαρτος ἐπιθυμία. «θεοῦμενοι τῇ μετοχῇ τῆς θείας ἐλλάμψεως καὶ οὐκ εἰς τὴν θείαν μεθιστάμενοι οὐσίαν», ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς θεὸν καὶ Σωτῆρα οὗτοι κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν «ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν», (Ἰωάν. 1,13) ἢ ἐκ τοῦ «Πνεύματος τοῦ θεοῦ», (Ἰωάν. 3, 5 / 3,8). Οὕτω λοιπὸν οἱ δεδικαιωμένοι καὶ ἡγιασμένοι γίνονται «τέκνα θεοῦ», (Α' Ἰωάν. 3, 1-2), ὁ δὲ θεὸς γίνεται Πατὴρ αὐτῶν καὶ συνεπῶς κληρονόμοι τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. «Εἰ δὲ τέκνα καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ», (Ρωμ. 8,17), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς δὲ σήμερον, οἱ τιμῶντες τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δούλου Ἰακώβου (Ἰακ. 1,1) τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ κηρύττοντος ὅτι “πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη”, (Ἰακ. 5,16), ἱκετεύσωμεν σὺν τῇ θεοτόκῃ καὶ Μητρί τοῦ θεοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφὸς χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν ἀποστόλοις ἐπίσημος τὸν ὑπὲρ Αὐτοῦ θάνατον ἡγάπησας καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἀψησύνθη, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν ἱκέτευε ἀδιαλείπτως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν» καὶ εἰρηνεῦσαι τὴν δοκιμαζομένην ἐκ τοῦ πολέμου περιοχὴν ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἀνῆλθεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ θρόνου τοῦ Πατριαρχείου ἐνδεδυσμένος ἐν συνοδείᾳ καὶ μετὰ τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν δωματίων τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, διῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνων ὡς καὶ πάντες οἱ διερχόμενοι τὸ καθιερωμένον ἀρτίδιον εὐλογίας παρὰ τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου Γεροντίσης μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ θρόνου ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας, ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμὸς τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἠκολούθησε τὸ ἐόρτιον κέρας καὶ ὁ Μακαριώτατος καὶ πάλιν προσεφώνησεν ἐλληνιστί καὶ ἀραβιστί ὡς

ἔπεται:

«Ἄλλ' ἐπιφαίνεται Ἰάκωβος ὁ χρηματίσας Αὐτοῦ [τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ] ἀδελφός οὐκ ἀπεξενωμένος Αὐτοῦ γεγονώς, οὔδέ ἀλλότριος τῆς εἰς Αὐτόν πίστεως, εἷς δέ τῶν σφόδρα γνησίων Αὐτοῦ μαθητῶν· ὡς καί τόν θρόνον ἀνεδέξασθαι πρῶτον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας», ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, (Ε.Π.Ε. τόμος 21, σ. 380).

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον τήν σεπτήν μνήμην τοῦ πρώτου αὐτῆς Ἱεράρχου, Πνευματικοῦ ποιμένος, διδασκάλου καί ἐγκρίτου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Οὗτος, εἷς ὢν ἐκ τῶν σφόδρα γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐχρίσθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, τούτέστιν Ἀρχιερεύς ὑπό δέ τῆς χορείας τῶν Ἀποστόλων κατεστάθη πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ. «Χορείαν τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεύς ὡς πρῶτος γεγονώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητῆς θεάδελφος, ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος».

Ἡ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τόν τῆς Ἐκκλησίας θεσμόν, τόν ἀρρήκτως συνημμένον μετά τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τοῦ Ἐπισκόπου καί Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί εἰς τήν διαφύλαξιν τοῦ θρησκευτικοῦ καί τοῦ ἱεροῦ προσκυνηματικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, δηλονότι τοῦ Χριστιανικοῦ δημογραφικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ἐπικληθεὶς «δίκαιος», ἐσφράγισε τόν Ἱεροσολυμιτικόν τῆς Ἐκκλησίας θρόνον μετά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος, γενόμενος οὕτως συμμάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος τό μυστικόν Σῶμα, ἀλλά καί ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐλέω Θεοῦ ἐγκατάστασις τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐπὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου ὡς διαδόχου Αὐτοῦ, διατρανῶνουν τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Κυριακῶν τοῦ Εὐαγγελίου λόγων: «...καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, (Μάτθ. 16,18).

Διό πάντες ἡμεῖς, κλῆρος καί λαός, οἱ παροικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, (Λουκ. 24,18) καί μαρτυροῦντες «τό ὑπὲρ πάν ὄνομα», (Φίλιπ. 2,9), τούτέστιν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἀκούσωμεν εἰς τοὺς προτρεπτικούς λόγους τοῦ σήμερον ἐορταζομένου Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοί, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου», (Ἰακ. κεφ. 5). Ἀμήν. Ἔτη πολλά!»

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τὰς κλεῖδας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεγγραμματείας